Hadrián

ČTVRTEK
27. 6.
2019

OFICIÁLNÍ ZPRAVODAJ MEZINÁRODNÍHO FESTIVALU DIVADLO EVROPSKÝCH REGIONŮ

Hm... Marek Doubrava! Hm...?

Persony ze Zábradlí podávají nelítostivý obraz světa

Markéta Ptáčníková zve na večer nekorektního humoru

JANA SLOUKOVÁ SE LOUČÍ

„Mám pocit, že po škole jsem až tady pochopila, o čem divadlo je," přiznává dramaturgyně Klicperova divadla, která z Hradce po 11 letech odchází.

čtěte na str. 4

JÁ, TY A TO

Batolecí představení pro děti od 10 měsíců do 3 let jako abstraktní pojednání o kulatosti světa.

čtěte na str. 6

Jde o to nebýt zaslepený a poučit se z minulosti!

foto: Kryštof Kalina

21:00 Městská hudební síň

Herečka a také zpěvačka Markéta Ptáčníková, donedávna Dvořáková, exceluje v inscenaci One Night Stand Up nezávislého divadelního uskupení Kolonie. Na vzniku této strhující one (wo)man show spolupracovala s režisérkou Lucií Ferenzovou a také s autorkou námětu a výtvarnicí Andrijanou Trpkovič. A právě Markéta nám umožnila trochu poodhalit zákulisí vzniku tohoto titulu.

Jak inscenace One Night Stand Up vlastně vznikala? Kdo přišel s námětem?
Scénografka Andrijana Trpković chtěla využít výzvu Venuše ve Švehlovce, kde se vloni konaly Venušiny dny, a tak oslovila režisérku Lucii Ferenzovou a mě jako herečku. Její prvotní záměr byl zinscenovat silné výpovědi o ženách, které zažily válku v bývalé Jugoslávii. Andrijana je totiž Srbka a sama si počáteční válečné období prožila, než emigrovala do Čech. Inspirovala ji kniha Ucho, hrdlo, nůž chorvatské publicistky Vedrany Rudan, která popisuje válku ženským pohledem. Když nám Andrijana začala vyprávět o tehdejší situaci, zajímal nás samozřejmě i její příběh. Ten pro nás byl tak klíčový, že se nakonec stal základním stavebním kamenem inscenace.

Jak vůbec vypadá práce na přípravě inscenace?
S Lucií Ferenzovou jsem měla tu čest spolupracovat jak na inscenacích dramatických textů, tak na těch autorských, kdy jsme dohromady od nuly skládali text, myšlenky, nápady. A to je i tento případ. Mně osobně je tento způsob tvorby nejbližší, protože Lucie dává veliký prostor svým spolupracovníkům vyjádřit se k tématům, která je pálí, vyjádřit se herecky na jevišti, nechat popustit uzdu fantazii při tvorbě písní. Tuto skrumáž nápadů a témat pak Lucie postupně otesává a skládá do velmi čistého tvaru, kdy přesně ví, co a jak bude fungovat.

Můžete stručně nastínit děj inscenace? Nač se máme připravit?
Nevím, zda je dobré se na něco připravovat. Jen bych doporučila vnímat inscenaci bez předsudků, s nadhledem a humorem, protože téma, kterého se dotýká, je velmi palčivé. Nastíním jen, že se jedná o večer plný vína, hudby a nekorektního humoru.

Jak jste si v Kolonii odůvodnili potřebu připomenutí tohoto tématu války v Jugoslávii? Jak rezonuje se současností?
Všichni si válku v Jugoslávii pamatujeme z obrazovek. A doufáme, že u nás se něco podobného stát nemůže... Toto téma v České republice rezonuje bohužel více, než bychom si přáli. Andrijana má na rozdíl od nás zkušenost na vlastní kůži s tím, jak jednoduše se válka a nenávist vkrádá do domovů a mezi sousedy, kteří k sobě jezdili každé léto na dovolenou a najednou jsou z nich nepřátelé na život a na smrt. Nikdo netušil, že se tak stane, ale najednou to tak bylo. Proto na tento fakt v inscenaci upozorňujeme a doufáme, že budeme nejen my, ale i lidé kolem nás občansky a politicky uvědomělí a aktivní. Podobná situace může bohužel nastat všude, jde o to nebýt zaslepený, poučit se z minulosti a negativní sílu vyhmátnout dříve, než válka či diktatura nastane. A chodit na demonstrace.

S jakým typem humoru pracujete?
Mám ráda humor suchý, černý, nekorektní. Můžete se těšit na dávku obhroublých vtípků, které jsme různě posbíraly.

Vy v rámci děje neustále měníte identitu a postupně se převtělujete do různých postav. Do kolika hrdinů se během přestavení „převléknete“?
Kostýmů vystřídám během hodiny několik – od stand-upového zářivého antibaviče přes malou srbskou holčičku až po antihrdinku básnící nad hrůzami války. Je to krása.

Jste také autorkou hudby k inscenaci, sama v ní hrajete na kytaru a zpíváte. Byla volba hudební složky čistě na vás?
Ano, jak jsem již zmiňovala, naštěstí mi v tomto ohledu Lucie nechává volnou ruku, což mě velmi těší. Víte, herectví není jednoduché povolání v tom, že neustále plníte režisérovu představu, ale v hudbě cítím naprostou volnost a sebevyjádření. S Luckou už máme zaběhnutý systém: ona napíše text a já k němu složím hudbu. Pak jí to zahraju a ona řekne, že je to dobré.

Pavla Bergmannová

glosa včerejšího dne

foto: Kruťý krtek

Mirka Košťálová

Môj najsilnejší zážitok je spojený s návštevou batolária o 11.00 hod v Štúdiu Divadla Drak. Išlo o vzdušné batolárium AERO nezávislého divadelného zoskupenia Odivo.

Nikdy som si neuvedomila, aká kreativita sa skrýva v spojení so vzduchom, pretože priamo pred mojimi očami vznikali rôzne materiály, tvary a objekty, poháňané vetrom. V strede javiska bolo približne päť ventilátorov a vďaka nim vznikali rôzne zaujímavé vzdušné objekty. Myslím si, že pre deti to bolo veľmi pútavé, ale nielen pre ne, ale aj pre dospelých (ja som si to veľmi užila).

Toto bolo moje druhé batolárium a som rada, že dramaturgia tohto festivalu zaradila do programu aj takéto predstavenia pre najmenšie deti. Potvrdilo sa mi, že deti sú v tomto veku zaujaté vizuálnou stránkou, hudbou a majú veľmi radi, keď niečo vzniká priamo pred ich očami.

Som rada, že vo veku 26 rokov som objavila čaro batolárií. Ak ste ho ešte nenavštívili, choďte do toho, pretože objavíte v sebe hravé dieťa a bola by škoda, keby ostalo umlčané.

(viac na str. 6)

„VĚŘÍME, ŽE KAŽDÉ RÁNO MÁ SMYSL VSTÁT A JÍT“

16:00 Studio Beseda

Pražské divadlo Na zábradlí přiváží svůj příspěvek k oslavě výročí narození Ingmara Bergmana. Režii měl Jan Mikulášek, dramaturgyní a zpovídanou je Dora Viceníková.

Persony nevznikaly pouze kvůli bergmanovskému výročí, ale také proto, že jste chtěli vytvořit inscenaci, která by čerpala z celoživotního díla nějakého autora. Co bylo hlavním klíčem pro práci s obsáhlou předlohou, stěžejní při výběru motivů, které spolu mají tvořit nové významy?
Po řadě autorských inscenací, které jsme s Honzou Mikuláškem na Zábradlí vytvořili a které se nesly ve znamení silného režisérského gesta, jsme se chtěli vnořit do niterných pohnutek, psychologie postav, záhybů duše. Z toho důvodu došlo i k výběru Bergmanových scénářů. Upřednostnili jsme ty, které se noří do psychologie postav. Vybrané vyosené vztahy muže a ženy, matky a dcery, ošetřovatelky a její pacientky… přitom snad podávají shodnou zprávu jako naše jiné divadelní kusy – předkládají nelítostivý obraz světa s veškerým jeho odcizením, ale zároveň vírou v člověka. Přes veškeré nemilosrdenství věříme, že každé ráno má smysl vstát a jít.

Nelitujete například, že jste něčemu z toho nevěnovali rovnou celou inscenaci?
Díky hercům, kterým se na malé ploše podařilo tak přesvědčivě a autenticky vykreslit své pojetí postav, protože v žádném případě jsme se nesnažili o nápodobu Bergmana, nemám pocit nedořečenosti. Naopak zhuštění osudů a krutých vztahů dodává více asociací a myšlenkových přesahů.

Jednotlivá osudová dramata se odehrávají v jakémsi bytě, kde se postavy prolínají jako nájemníci. S tím přišel scénograf Marek Cpin, nebo jste už od začátku věděli, že bude potřeba najít prostor dostatečně intimní, komorní a současně (ne)jednoznačně obecný, téměř prázdný?
Zásadní je sevřený prostor, ve kterém se postavám nedostává kyslíku a naráží na sebe bez možnosti úniku. Sterilnost a „nepaměť“ místa zase umožňuje rozehrávat nové a nové příběhy bez stínu těch předešlých. To, že místnost může připomínat klec nebo severskou saunu nebo kdovíco, už je věcí každého zvlášť. Spolupráce s Markem Cpinem se vždy rozvíjí na dramaturgické úrovni, uvažuje o tématu či textu nejprve nemateriálně, myšlenkově. Až teprve potom přichází s modelem.

Teď trochu zákeřná otázka. Máte nějakou nejoblíbenější část z vašich Person?
Mám, ale v širším slova smyslu: miluji tu vysokou míru herecké koncentrace a zároveň odvahu Honzy Mikuláška vsunout mezi tak hutná dramata český pop.

Na světových i tuzemských jevištích se Bergmanovy texty pohybují poměrně dlouho a aktivně. Viděla jste nějakou inscenaci, která by vás nadchla a inspirovala?
Viděla jsem skvostnou holandskou inscenaci, kterou režíroval Ivo van Hove a která spojovala scénář Po zkoušce a Personu. Síla té věci spočívala v úplném převtělení hereček do Bergmanova světa.

foto: Divadlo Na zábradlí

Máte nějakého dalšího oblíbeného autora, kterého byste po tomto vzoru chtěli dostat na jeviště?
Před Bergmanem to byl Luis Buñuel, kterému jsme postavili svůj pomník ve smyslu asociativního rozehrávání témat a motivů jemu vlastních, a vznikla z toho Buržoazie. Práce s určitým vybraným univerzem, které nemusí reprezentovat jen filmař nebo literát, ale kdokoliv, kdo se snaží konzistentně autorsky přemýšlet, mě nesmírně láká.

Lukáš Křížek

17:30 Divadlo Drak, Studio
zítra od 18.00 tamtéž

Francouzský performer Etienne Manceau se ve své inscenaci nazvané Vu (což by se dalo přeložit jako vhled, pohled) s humorem zabývá drobnými obsesemi a běžnými posedlostmi, které se jednou za čas nevyhnou nikomu. Co vás přivedlo k tématu manipulace s každodenními předměty?
V začátku projektu jsem měl nápad použít naprosto všední věci v kombinaci s míčky na žonglování – dříve jsem se této disciplíně věnoval profesionálně. Po několika týdnech jsme se rozhodli se zaměřit jen na obyčejné předměty. Snažili jsme se pro žonglovací míčky najít co nejlepší využití, ale nakonec to s ostatními použitými objekty nemělo vůbec nic společného. Rozhodli jsme se udržet fokus jenom na všední, obyčejné věci.

Jakou postavu hrajete?
Ke stvoření té postavy používám část své vlastní osobnosti a ty části, kterými se ode mě liší, postupně organicky přirostly.

Inscenace vznikla roku 2012. Máte na kontě nespočet repríz po celém světě. Vyvíjí se vaše hraní nějak?
Samozřejmě, že se inscenace s časem postupně vyvíjí. To je pro mne opravdu převelice důležité. Při každém představení velmi precizně a pečlivě balancuji na hranici praktické rutiny (sem spadá třeba nacvičená choreografie) a improvizované otevřenosti (typicky komunikace s diváky). Takže je to pokaždé vlastně úplně jiné a tak se mi to také líbí. Jsem co nejdůslednější a postupuji dle předem připravených precizních detailů, když je na to prostor, a naopak si rád nechám dveře otevřené, když nastane čas pohrát si s publikem.

Veronika Švecová

„Mám pocit, že po škole jsem až tady pochopila, o čem divadlo je.“

Dramaturgyně Jana Slouková se po 11 letech loučí se svým prvním angažmá – Klicperovým divadlem

S čím si před deseti lety přišla a s čím po deseti letech odcházíš?
Ono to bylo malinko přes deset, vlastně jedenáct, ale to je jedno. V roce 2008 jsem končila DAMU a Hradec bylo moje první angažmá, moje první nabídka. Strašně jsem se sem těšila. Vůbec poprvé, když jsem do města přijala, se zrovna konal festival Divadlo evropských regionů, kam jsme byli pozvaní s damáckou inscenací, kterou jsme tehdy končili v Disku. Chodila jsem po městě, viděla jsem ty davy v ulicích, celou nádhernou atmosféru a těšila jsem se o to víc.

Do Klicperova divadla tě přizval Vladimír Morávek?
Ne, Vladimír tady už nebyl. Přizval mě přímo ředitel Ladislav Zeman. Tehdy v Klicperově divadle nebyl umělecký šéf, protože David Drábek nastupoval až od ledna. Mně vlastně hodil lano jako nové dramaturgyni.

Jaká byla tvoje první sezóna?
První sezóna byla divoká. Úplně první věc byla s Martinem Františákem, Paní Urbanová. To byla divočina sama o sobě – neznámý Mrštíkův text a vůbec seznámení s Martinem Františákem a jeho prací tady… Do toho samozřejmě snaha o socializaci se souborem, takže jsem pořád někde povlávala, myslím, že jsem hodně zlobila. Tak to byla první inscenace a potom následovaly věci se Zojou Mikotovou a Davidem Drábkem pak Ještěři.

Spolupráce s Davidem Drábkem, která se protáhla na řadu let. Jak vzpomínáš na divočiny s „dobřichovickým Werichem“?
Nejdřív jsem zjistila, že je to asi nejvtipnější člověk, kterého znám a který mě neustále dokáže rozesmívat. Je pravda, že to u mě není zas tak těžké, ale on to dováděl do dokonalosti a skvěle jsme si sedli lidsky. Rozjezdy byly podle mě velkolepé. Samozřejmě po osmi letech třeba nějaká únava materiálu i ve vztazích funguje, ale vzpomínám na to hrozně ráda.

Jak tě vlastně přivítali místní herci jako začínající dramaturgyni – novou větev české dramaturgie?
My jsme tehdy přišli s kolegyní Magdou Frydrychovou, která potom odešla. Byly jsme takové „dvě holky z DAMU“. Já jsem se v té době snažila být hrozně divadelně punková, nemazat se po škole s ničím, jak už člověk toho bývá plný. Oni se na mě koukali s takovou krásnou shovívavostí a otevřenou náručí. To, jak se o Klicperáku říkalo a vždycky říká, že jsou tady skvělí lidé, skvělé zázemí, velké srdce a velká energie do věcí, se myslím potvrdilo – dostalo se mi úžasného přijetí.

Co tvoje překlady z němčiny a dalších jazyků?
Překládám ráda, ale mám na to málo času. Tehdy na DAMU jsem absolvovala překladem hry Kaltes Land, kterou jsme tady tenkrát uváděli. Ale jinak jsem si dovolila v rámci svého angažmá uvést jenom jeden vlastní překlad. Byla to Černá voda Schimmelpfennigova v režii Michala Háby. Myslím, že se inscenace moc povedla.

foto Patrik Borecký

V současné době překládám další Schimmelpfennigy i jiné autory.

Připravovala jsi i příští sezónu, na co nás nalákáš? Bude to vlastně taková tvoje dramaturgická labutí píseň tady v Hradci.
Nejvíc se těším samozřejmě na svoje oblíbené mladé režijní kombo Holec-Hába, oba se tady ukážou i příští sezónu. Honza Holec bude chystat současnou hru, kterou uvedeme v české premiéře „Jsem doma, zlato“. Ale Hába, což možná hodně lidí překvapí, se chystá na „Kdo se bojí Virginie Woolfové?“. Takže jsem hodně zvědavá, co všechno nám tam chlapec dokáže naroubovat.

K tvé činnosti úplně neodmyslitelně patří i dramaturgování Divadla evropských regionů. Co je podle tebe základním specifikem této naší společné divadelní lásky?
Hlavním specifikem je, že je to skutečně největší festival ve smyslu lidí, kteří se ho zúčastní, počtu představení, když započítám i Open Air. To, že rozžívá ulice, to vlastně nikde jinde na českých festivalech nenajdeš. Hradečani ho berou hodně za svůj. Myslíme hodně na diváky, nejen odbornou veřejnost, takže máme plný sál, ale vždycky jsme se snažili i o to, aby inscenace byly kvalitní natolik, aby i odborná veřejnost byla spokojená a reflektovala výběr pozitivně. To, že se festival koná před koncem sezóny, žijou jím všichni divadelníci, kteří sem přijedou, my všichni a všichni Hradečané, kteří si kvůli tomu berou dovolenou a chodí po ulicích a užívají si ho, to je myslím hlavní specifikum festivalu.

Slavíme 25. ročník festivalu, tím pádem je festival na rozcestí. Jakou cestou si myslíš, že by se měl vydat. Co je potřeba zlepšit, jak ho posunout dál?
Co patří ke kladům, protože je vidět osobní snaha a srdce, je fakt, že ve finále je v užším organizačním výběru třeba šest lidí – s pár lidmi z Draku a Open Airu, kteří mají pod sebou vzhledem k tomu kvantu ještě další lidi. Ale je to skutečnost, že festival děláme vedle naší normální práce. V něčem je to vysilují i limitující. Nějakou cestu bych viděla v tom, že postupně vykrystalizuje skutečná dramaturgická rada, i třeba externí. Že festival můžou dělat lidi, kteří budou mít ještě víc času. Neznamená to, že bychom to my dělali špatně – to určitě ne, v tom úsilí. Ale začínáme trošku uvažovat tímhle způsobem.

Co ti deset let tady dalo a případně vzalo?
Dalo mi první angažmá, vlastně úplně všechno. Mám pocit, že po škole jsem až tady pochopila, o čem to divadlo je. Měla jsem možnost tohle všechno chápat v jedinečné, úžasné scéně, která se vždycky vymykala z rámce běžných oblastních divadel – takže mi nesebrala tvůrčí odvahu i ve zvaní spolupracovníků. Samozřejmě jsem zároveň pochopila, že musím myslet na publikum, co to znamená pracovat s abonentem atd. Dalo mi to neuvěřitelné množství osobních vazeb a přátelství, možnosti se strašně věcí naučit a nějak vyrůst.

Petr KlariN Klár

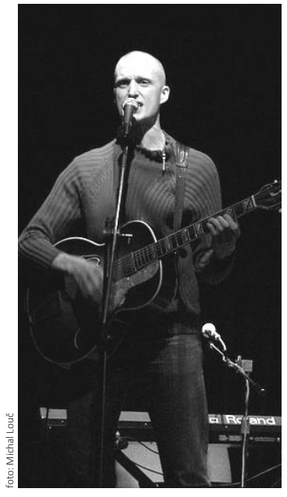

foto Michal Louč

HM… ZAHRAJÍ PRO DĚTI I DOSPĚLÉ

16:30 koncert pro děti, šapitó Divadla Drak
18:30 Simona Babčáková a její improvizace, Divadlo Drak
21:00 koncert pro dospělé, šapitó Divadla Drak

Marek Doubrava absolvoval Konzervatoř Jaroslava Ježka v oboru skladba a piano. V letech 1996–2002 působil jako kytarista populární skupiny Tata Bojs, s níž se stal držitelem Ceny Akademie populární hudby Anděl. Nyní je kapelník skupiny Hm…, která vystoupí dnes odpoledne v dračím šapitó s programem pro děti a večer potom pro dospělé. Těmito slovy by mohl článek skončit, kdyby ovšem nebyl o Marku Doubravovi – muži mnoha profesí!

Na kontě má hudební spolupráci na více než čtyřicítce inscenací, od Štěpána Pácla a jeho Království v Disku (2006) nebo Tita Andronica Petry Tejnorové tamtéž o rok později. Hudbu skládal pro řadu divadel, včetně Minoru (například Velké putování Vlasy a Brady) nebo Dejvické divadlo (Brian či Dabing street), jeho noty hraje i ND, naposled například v Nové Atlantidě Jiřího Adámka. Věnuje se také televizní a filmové hudbě, ale o tom snad jindy.

Počátky kapely Hm… jsou v mlze, traduje se, že první koncert byl v roce 1994 v červenci v kulturní mecce Olbramově u Stříbra, když ještě Marek chodil na gymnázium Arabská. Jméno Hm… vymyslel právě on a poprvé bylo uvedeno na pozvánkách na třetí koncert v sále u Piškota na Hanspaulce 10. února 1995. Jejich písně jsou většinou zhudebněné texty českých básníků jak klasických (Jaroslav Seifert, Josef Kainar, Jan Neruda, Fráňa Šrámek, Antonín Sova, Jiří Wolker, Jiří Orten, František Gellner, Ivan Blatný, Jan Zábrana, František Hrubín), tak současných (Vít Kremlička, Pavel Šrut), dále překlady z poezie francouzské (Jean-Arthur Rimbaud, Guillaume Apollinaire). Ostatní texty jsou od textaře skupiny Petra Kotouše nebo od členů skupiny a jejich přátel.

V odpoledním koncertu to bude výběr z alba Klukoviny, které je věnováno dětem. Za roky svého působení se totiž členové kapely stali několikanásobnými otci. Večerní koncert se určitě neobejde bez klasických hitů, mezi které patří například Balada o očích topičových, ale těšit se (snad) můžeme i na ukázky z chystaného nového CD kapely.

Účinkování Marka Doubravy na letošním festivalu tímto výčtem ovšem nekončí, mezi koncerty se s ním můžete potkat ještě v úloze živého hudebního doprovodiče. A komu? Improvizační skupina NO A! vznikla jako výsledek experimentů v Laboratoři Simony Babčákové. Inscenace jsou volnou improvizací a vznikají až přímo před diváky. Kombinace herecké a hudební improvizace vytváří spolu s kostýmy a světly dojem klasického činoherního představení, ale bez cenzury a s nekorektním humorem. Divadelní improvizace je umělecký tvar natolik citlivý, že do hry vstupují i nálady a pocity diváků, a výsledná inscenace se tak stává opravdu společným dílem. Mládeži do 15 let je tento program nepřístupný.

Karel Kratochvíl

SME ZO ZEMEGULE? ALEBO ODKIAĽ POCHÁDZAME?

foto: Damúza

9:00 a 11:00 Divadlo Drak Studio

Já, ty a to je tanečná inscenácia pre batoľatá od desiatich mesiacov do troch rokov. Spolu s autorkou konceptu a režisérkou Karolínou Křížkovou sme sa porozprávali o vzniku inscenácie, s akými materiálmi pracuje a čo ju fascinuje na tejto vekovej kategórii.

Ako vznikal koncept inscenácie Já, ty a to?
Tento rok som ukončila štúdium na Katedre nonverbálneho divadla na HAMU v Prahe. Už predtým som robila tanečné divadlo pre deti a prišlo mi zaujímavé zaoberať sa touto vekovou kategóriou, pretože ide o abstraktné poňatie. Deti sa v tomto veku nesústredia na príbeh, ale skôr reagujú na zvuky, tvary, na vizuálno a na pohyb, čo je nám, nonverbálnym a pohybovým umelcom, blízke. Začala som premýšľať po estetickej stránke – ako by to mohlo vyzerať? Aký materiál by sme mohli použiť? Myslím si, že materiál a scéna sú pre túto vekovú kategóriu diváka veľmi dôležité.

Videla som predstavenie A na noze pevnina a deti sa po skončení predstavenia plynulo premiestnili na scénu a skúmali materiál.
U tejto kategórie do troch rokov ešte nemôžeme robiť interakciu, takže považujem za ideálne, aby si deti sami preskúmali scénu. Tieto deti majú svoje tempo, ktoré je pomalé. Záleží aj od veku, ale človek na ne musí byť opatrný. Je to niečo ako uspávanka. Nedá sa na ne tlačiť, niekto sa bojí viac, niekto menej...

Čiže ide o prvý kontakt najmenšieho diváka s divadlom. Aby si odniesli citový zážitok.
Presne tak. A čo ma ešte fascinovalo na tejto vekovej kategórii bolo to, že často ide o ich prvú skúsenosť s iným prostredím než s domovom. Ide o prvú skúsenosť s úplne novým, iným prostredím, divadlom. Ide o veľkú zodpovednosť a to ma na tom nesmierne láka.

Na najmenšom divákovi hneď vidíš, či ho predstavenie zaujalo a ako reaguje. Stáva sa, že reakcie detí sa rôznia, v závislosti od miesta, kde hrávate?
Na mieste až tak nezáleží – skôr ide o atmosféru, pretože stačí, keď je tam jeden „narušiteľ“ (dieťa, ktoré veľmi plače). Veľkú úlohu zohráva aj hodina – či sa hrá predstavenie doobeda, alebo poobede. Pred obedom zvyknú byť deti unavené. Reakcie bývajú väčšinou rovnaké, ale ich intenzita sa buď zväčšuje, alebo znižuje.

Aké materiály používate v tomto batoláriu?
Predchádzal tomu prieskum – napr. na Šrámkovom Písci som mala trojdňovú dielňu pre deti, takže som si povedala, že odskúšam všetky možné materiály. Napokon som zistila, že deti v tomto veku najradšej zbierajú veci a dávajú ich na miesto. A ešte balóniky. Potom mi napadlo vychádzať aj z gymnastických lôpt, balónov, pretože sú veľké ako deti. Napadlo mi, že každý z nich bude z iného materiálu a bude plniť inú funkciu. Prostredníctvom scénografie teda vznikol príbeh o tom, že objavujeme planéty.

Ako si vnímala vesmír, keď si bola malá?
To je zaujímavá otázka, ale myslím, že som ho príliš nevnímala (smiech). Je to rovnaké, ako teraz. Nerýpem sa príliš do toho, pretože je to pre mňa niečo veľmi abstraktné a ťažko uchopiteľné. Nikdy som sa príliš nepúšťala do skúmania vesmíru.

V tvojom predstavení ide o prácu s materiálom, zvukom, ide teda o vytvorenie vizuálnych obrazov?
Presne tak. Okrem toho, náš príbeh je otvorený, keďže skončíme na zemi. S tým súvisia aj otázky: Sme zo zemegule, alebo odkiaľ vlastne? Naše predstavenie má otvorený koniec. Tým pádom je tu priestor pre fantáziu a zároveň aj pre rodičov, ktorí sa k nemu môžu vrátiť a vytvoriť pre deti vlastnú rozprávku.

foto: Damúza

Poďme spolu lietať

Vzduch je prírodným živlom, ktorý nás sprevádza celým životom – od narodenia až po náš posledný výdych. V realite uponáhľaného sveta často zabúdame na jeho ozdravné účinky, nehovoriac o kreativite, ktorú ponúka. Práve vzduch sa stáva hlavnou témou batolária **Aero**, ktoré vytvorilo slovenské nezávislé divadelné zoskupenie Odivo. Vzdušné batolárium určené deťom od 1,5 roka skúma vzťahy medzi vzduchom, materiálmi a hudbou. Mária Danadová spolu s Jurajom Smutným vytvárajú pútavé vzduchové vibrácie prostredníctvom rôznych materiálov, ako napríklad vrecka, balónov či farebných guľôčok. „Asistuje“ im niekoľko ventilátorov, umiestnených v strede javiska, vďaka čomu sa objekty dostávajú do priamej vzdušnej interakcie. Diváci vďaka tomu sledujú pôsobivú hru materiálov so vzduchom, ktorý sa často stáva neovládateľným a divokým. Dvojica hercov pokorne rešpektuje silu vzdušných prúdov, sem-tam usmernia jednotlivé objekty, aby mohli opäť tancovať vo vetre.
Režisérka Monika Kováčová okrem toho upriamuje detskú pozornosť aj na farby. Najmenší diváci tak sledujú pôsobivé vzdušné tance medzi červeným a modrým balónom, nehovoriac o farebných guličkách, ktoré vďaka sile vetra napĺňajú celý priestor javiska.
Tvorcovia vezmú najmenšieho diváka do čarovného sveta vzdušných vibrácií, ktoré rozvíjajú jeho fantáziu a spolupodieľajú sa tak na dôležitosti vizuálneho vnímania. Oživia svoju detskú, hravú dušu a uvedomia si, že modrý balón letiaci k oblakom im nemusí byť vôbec vzdialený...

Miroslava Košťálová

22:15 Atrium Radnice

Relikty hmyzu tvoří volnou divadelní platformu, jejíž členy spojuje hlavně chuť hledat nové cesty pro svou scénickou tvorbu. Pod hlavičkou souboru vzniklo několik inscenací inspirovaných tradičními literárními a dramatickými díly s ambicí promluvit aktuálním generačním jazykem tvůrců. Do Hradce přijždí s „loutkovou pohádkou na dobrou noc“ [[war-in-progress]].

foto: Relikty hmyzu

Někteří mi byli spolužáky. Mnohokrát jsme se propili do svítání a žvanili o divadle. Za ty řeči a věci, co dělají, jsem je nominoval na Cenu Divadelních novin a Ceny divadelní kritiky. Ani jedno si zřejmě nezasloužili.

Potřebujeme nové formy! Vykřikoval Kosťa Treplev, který se cítil být umělcem. Prožil nešťastnou lásku, zastřelil racka a nakonec sebe. Psal jsem tehdy o inscenaci F.RACEK /život a dílo/ a pokračoval asi takhle: „umně ohledávají proces tvorby, s výsměchem pojmenovávají dobu dnešní a útoku neušetří ani sebe. Všichni jsme frackové dneška“. A to už bylo rok poté, co mne učarovali Nářkem mravence. Brněnský bezdomovec prodá svůj deníček, z něhož je vycizelován poetický tvar pojednávající o světě i nesvětě člověka. Pravdivě nepravdivý, filozofický, životem postižený, úzkostlivý, o světě a lidech uvažující. Hmyzí způsob práce je surrealisticko-poetický, rádoby diletantský, ale inteligentní, snad vždy kompoziční, parafrázující nejednu předlohu současně.

Relikty ohledávají nové cesty scénické tvorby, jsou platformou, která inklinuje k tradiční literatuře, aby ji ohledávala s ambicí současného jazyka. Dohromady se dali na gymplu, kde tvořili soubor HMYZ. Později se propojili se soubory jako Flajšplyš, ŠOK nebo s tím-který-má-nejdelší-název-na-světě: Vdova po kapitánovi dunajské paroplavební společnosti. A nestojí za tím pouze režiséři Adam Pospíšil a Šimon Stiburek, v souboru se už otočilo kolem třiceti členů. Nejprve, jako detektivku složenou ze čtyř světových verzí, umělecky zprznili Faidru (která běží o život). V podobném duchu vznikl Hamlet, chlapec který zůstal naživu – čili kompilát čerpající jak z alžbětince, tak knihy Genesis, Kafky a nakonec to šmrncli Harry Potterem. Pak přišly již zmíněné, odkud se „navrací“ k antice. Medea krvácí. No, dobře, není to tak antické, je to spíše „zpěv veselého zástupu plačících žen“ – zcela univerzální, dnešní. A dnes to objíždějí s inscenací, která je neustále tak trochu „in progress“ a tak trochu se pořád dodělává a přizpůsobuje, nejen místu. Dle toho, jak válka na Ukrajině postupuje.

Lukáš Křížek

BOX PŘÁNÍ

Co jste nám hodili?

-Navrhuji název Hradelňák!

-Bylo by dobrý, kdybychom si mohli zahrát nějaké DIVADELNÍ představení na konci Festivalu 2020 jako Open Air Program. (dobrovolník Jirka)

-Hodně štěstí, festivale.

-Díky moc! Je to boží festival. A příště více žlutooranžových boxů.

-Divadelňáku přeju všechnu lásku světa. Hodný a pozitivně laděný návštěvníky, žádný déšť a teplo tak akorát, zásobu pražených oříšků takovou, že nikdy nedojde.

-Festivalu přeju, ať zůstane!

-Ať! Ať se dnes věci dějí! Ať nezapomenu. Ať nás čekají krásné zážitky, ať nás čekají i za rok!

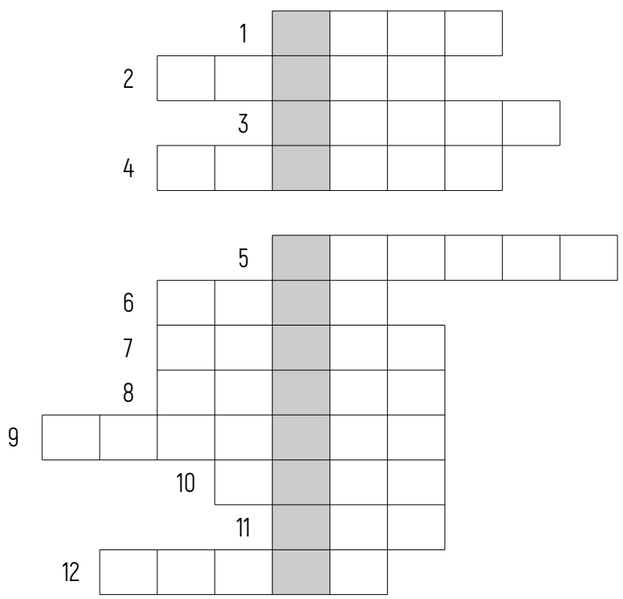
Děkujeme za vaše příspěvky a těšíme se na další!

Křížovka o festivalové balíčky a vstupenky na vybraná představení

V tajence najdete jméno režisérky, s jejíž prací se budete moci seznámit poslední den festivalu. Tajenky posílejte v SMS spolu se svým jménem, a to do 27. 6. do 20:00 na telefonní číslo 777 177 508. Výherce večer určí los.

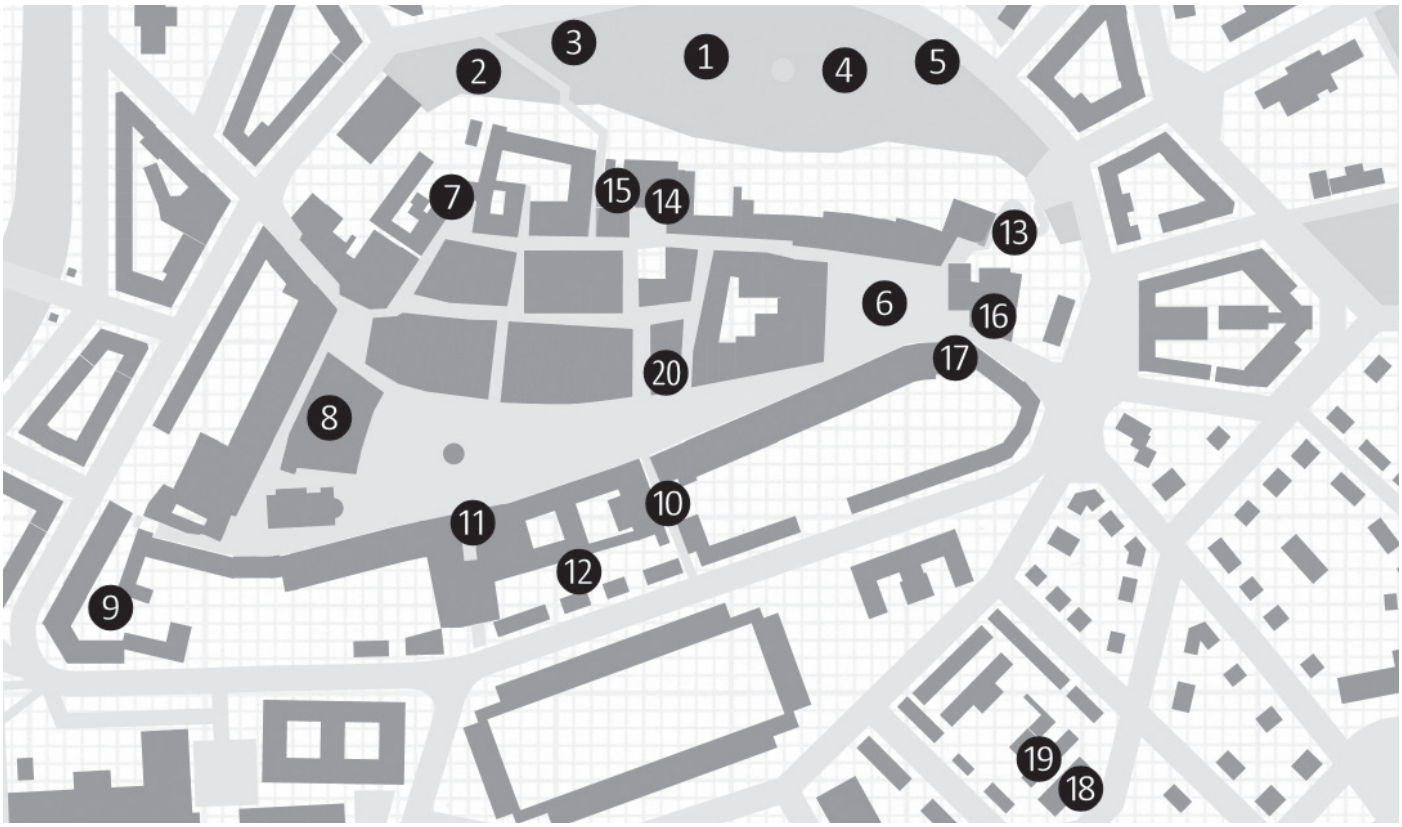
1. brněnské divadlo … na provázku
2. zaplacený potlesk
3. „být či…“
4. reklamní poutač

5. malá scéna Klicperova divadla
6. zpěvák musí mít hudební…
7. divadelní zájezd
8. filmový režisér, který dnes slaví 80 let (Dušan)
9. před premiérou je generální…
10. Kdo se … Virginie Woolfové?
11. přání hercům Zlom…
12. herec (Eduard)

Program festivalu – čtvrtek 27. 6.

09:00 Já, ty a to **(čti na str. 6)** | 35‘ | Studio Damúza, Praha | | Divadlo DRAK – Studio 19
10:00 Malý říjen | Klicperovo divadlo, Hradec Králové | | Klicperovo divadlo – Hlavní scéna 14
10:00 Cestujeme do Afriky | 60‘ | Knihovna města HK (Léto s Rybičkou) | Lodivadlo-Q10 13
11:00 Já, ty a to **(čti na str. 6)** | 35‘ | Studio Damúza, Praha | | Divadlo DRAK – Studio 19
11:00 Liquid Flow (jóga) | 60‘ | Petra Štrossová, Hradec Králové | Lodivadlo-Q10 13
15:00 O překrásné Vasilise | 45‘ | Taneční divadlo Honzy Pokusila, Hradec Králové | Lodivadlo-Q10 13
15:30 Pirátská pohádka | 35‘ | Divadlo Klubko, Hradec Králové | Klicperovo divadlo – Letní scéna 15
16:00 Papír | 50‘ | Spielraum Kollektiv, Praha | | Divadelní stan 2
16:00 Persony **(čti na str. 3)** | 180‘ | Divadlo Na Zábradlí, Praha | Klicperovo divadlo – Studio Beseda 16
16:00 Živa (koncert) | 60‘ | Lodivadlo-Q10 13
16:30 Hm… (koncert pro děti, **čti na str. 4**) | 60‘ | Divadlo DRAK – Šapitó 18
17:00 What Lies Besides the Haters | 40‘ | Carolina Arandia, Praha | Žižkovy sady 1
17:00 Povídání v Podkroví – René Levínský | 60‘ | Klicperovo divadlo – Podkroví 18
17:00 Skotské pohádky pro zlobivé děti | 60‘ | Theatro HuLi, Hradec Králové | Lodivadlo-Q10 13
17:30 Co čumíš II. | 60‘ | Venuše ve Švehlovce, Praha | | Městská hudební síň 7
17:30 VU **(čti na str. 3)** | 50‘ | Cie Sacekripa (FR) | | Divadlo DRAK – Studio 19
18:00 Divadlo beze slov | 40‘ | Divadlo beze slov, Hradec Králové | Atrium Radnice 8
18:30 Věci | 50‘ | Divadlo Bufet, Praha | Autobuf 5
18:30 Simona Babčáková a její improvizační skupina No a! **(čti na str. 5)** | 90‘ | Praha | Divadlo DRAK – Hlavní scéna 18
19:00 The SHOOKIES (koncert) | 60‘ | Pivovarské náměstí 9
19:00 Tygroo (koncert) | 60‘ | Lodivadlo-Q10 13
19:00 The Best Of | 90‘ | Improti, Praha | Šapitó Žižka 3
19:30 Na zdraví! | 30‘ | Desgirafes, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř | Atrium Radnice 8
19:30 Furianti | 150‘ | Klicperovo divadlo, Hradec Králové | | Klicperovo divadlo – Hlavní scéna 14
20:00 Bar OPEN | 50‘ | Sára Friedlaenderová & kol., Praha | Divadelní stan 2
21:00 Palma (koncert) | 45‘ | Hudební stan 4
21:00 One Night Stand Up **(čti na str. 2)** | 60‘ | Venuše ve Švehlovce, Praha | Městská hudební síň 7
21:00 Školní výlet | 20‘ | Václav Bartoš, Hradec Králové | Jižní terasy 12
21:00 Hm… (koncert, **čti na str. 4**) | 60‘ | Divadlo DRAK – Šapitó 18
21:00 What Shall We Do | 60‘ | KALD DAMU, Praha | | Lodivadlo-Q10 13
21:00 Fantastická zvířata: Grindelwaldovy zločiny (koncert) | | 121‘ | Pivovarské náměstí 9
21:30 Unhappy happy | 60‘ | Divadlo Bufet, Praha | | Autobuf 5
22:00 Hellwana (koncert) | 45‘ | Hudební stan 4
22:00 Zánik domu Usherů | 75‘ | Depresivní děti touží po penězích, Praha | Městská hudební síň – kostel 7
22:05 JH Big Band (koncert) | 90‘ | koncert | Klicperovo divadlo – Letní scéna 15
22:15 [[war-in-progress]] **(čti na str. 7)** | 60‘ | Relikty hmyzu, Praha | Atrium Radnice 8
22:30 Irská party | 180‘ | Lodivadlo, Hradec Králové | Lodivadlo-Q10 13
23:00 DJ Casablanca | 180‘ | DJ set | Hudební stan 4

HRADEC KRÁLOVÉ
REGINA
KRÁLOVÉHRADECKÝ KRAJ
MINISTERSTVO KULTURY
Státní fond kultury ČR
NADACE ČEZ
Klicperovo divadlo Hradec Králové
DRAK
kontrapunkt